

РЕШЕНИЕ

№ 6323

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **13451** по описа за **2025** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 2113/10.06.2025 г. по НАХД № 17078 / 2024 г., Софийски районен съд, НО – 111 състав, е отменил Наказателно постановление № [ЕГН] / 08. 02. 2024 г., издадено от ЗА началник на 05 РУ - СДВР, с което на Д. П. Щ., е наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи, за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на началника на 05 РУ - СДВР, в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния закон. Поддържа, че безспорно е доказано извършеното нарушение. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено издаденото НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез писмена молба на процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, чрез писмен отговор на касационната жалба и писмено становище лично и от процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира разноска за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите К., М., Щ. и Х., извършен е повторен разпит на свидетелите К. и М., приобщени са писмените доказателства представени с наказателното постановление и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Установено е, че на 17. 01. 2024 г. около 10.35 г. при извършена полицейска проверка в [населено място], [улица]до № 70, Д. П. Щ. не представя документ за самоличност – лична карта или заместващ го документ.

На същата дата е съставен акт за установяване на административно нарушение, в който нарушението било квалифицирано като такова на чл. 6 от ЗБЛД.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, е издадено и обжалваното НП № [ЕГН] / 08. 02. 2024 г. от ЗА началник на 05 РУ - СДВР.

Настоящият състав счита, че районния съд, след като правилно е установил конкретната фактическа обстановка, е постановил решението си в нарушение на материалния закон.

Касационна инстанция счита, че неправилно от страна на районния съд е прието, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН дава възможност на АНО да освободи нарушителя от административно-наказателна отговорност, като прецени, че случаят е маловажен. Преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол, на основание Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г., НК.

В случая действително е налице нарушение, тъй като е безспорно, че лицето не е представило документ за самоличност при извършената проверка, но неправилно от страна на СРС е прието, че същото носи белезите на маловажност.

Както правилно се сочи в касационната жалба, удостоверяването на самоличността е извършен на един по-късен етап, а не при извършената проверка, още повече, че полицаите са повикани по сигнал от магазин за неплатена стока, при което е установен управителя на магазина и ответника по касация. Впоследствие от магазина е посочено, че нямат претенции към лицето, но при извършената проверка се наложило установяването на неговата самоличност.

Фактът, че впоследствие лицето е представило документ за самоличност, не води до извода, че деянието представлява маловажен случай.

На основание чл. 6 ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 1 от ДР на ЗБЛД „документ за самоличност“, по смисъла на закона, е удостоверителен документ, издаден от компетентните органи на Република България с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани.

В чл. 13, ал. 1 – 3 ЗБЛД са изброени различните документи за самоличност, които се издават на българските граждани.

От своя страна, разпоредбата на чл. 13, ал. 4 ЗБЛД предвижда, че самоличността на българския гражданин може да бъде удостоверена с който и да е от документите по ал. 1 - ал. 3.

Непредставянето на един от изброените документи за самоличност представлява нарушение на чл. 6 ЗБЛД.

Д. Щ. е бил длъжен да удостовери своята самоличност посредством представяне на документ за самоличност пред съответните компетентни органи при поискване от тяхна страна. Посочената разпоредба на чл. 6 ЗБЛД въздига в задължение на гражданите да удостоверяват своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица, а това следва да стане само с валиден документ за самоличност.

Това задължение не отпада въпреки разпоредбата на чл. 70, ал. 2 ЗМВР, съгласно която установяването на самоличността от полицейските органи се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Следователно, дори и самоличността на ответника по касация да е установена, както той твърди – при справка чрез таблета на полицейския орган, то нарушението на чл. 6 ЗБЛД е било извършено към момента на непредставяне на документите. Изпълнението на задълженията на служители на СДВР за установяване на самоличността на лицата по ЗМВР не води до отпадане на задължението на самите лица, въведено с разпоредбата на чл. 6 ЗБЛД. Това не би било налице, ако документите на ответника по касация са били в него.

В тази връзка съдът намира, че не следва да се кредитират показанията на свидетеля В. Щ., с оглед факта, че е съпруга на Д. Щ. и нейните показания са в противоречие с показанията на останалите свидетели и заявеното от самия жалбоподател.

Касационната инстанция намира за безспорно установено по делото, че към момента на проверката и съставянето на АУАН, Щ. не е представил документ за самоличност, а това е станало на един по-късен етап.

Видно от показанията на свидетелите К. и М., при извършената проверка, Щ. не е представил документ за самоличност, а само е казал трите си имена и ЕГН, което позволило на полицейските служители да направят справка за лицето, чрез служебния таблет, но липсата на документ за самоличност представлява нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

Видно от възражение при съставянето на акта, самия Щ. изрично е посочил, че „такъв документ имам, той се намира в багаж, общ с този на съпругата ми“, което означава, че при проверката, същият е бил без документ за самоличност.

Такъв документ за самоличност очевидно не е представен и през цялото време на съставяне на акта, а това е станало на един по-късен етап, който според полицейските служители е няколко часа, а според Щ. – 30 минути.

Изрично в жалбата пред СРС Щ. иска актосъставителя да отговори на въпроса: „Около 30 минути по-късно същия ден, след връчването на процесния АУАН, аз и съпругата ми показахме ли личните си карти за самоличност пред очите на двамата полицаи...?“

В тази връзка следва да се отбележи, че в случая ответникът по касация е наказан, защото не е удостоверил самоличността си, след като това е поискано от компетентен орган – полицаи при 05 РУ-СДВР, като представянето на такъв документ на по-късен (неустановен по продължителност) етап, не го освобождава от отговорност.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че оспореното съдебно решение следва да бъде отменено и предвид факта, че делото е изяснено от фактическа страна, да постанови акт по съществото на спора, като потвърди издаденото наказателно постановление. Същото е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния закон, като не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Безспорно е доказано извършеното нарушение, за което е наложена предвидената в закона санкция.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната

помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, което е размер от 130 до 190 лв., поради което съдът намира, че следва да присъди такова в размер близо до минимума, а именно – 70 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град - XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 2113 / 10. 06. 2025 г. по НАХД № 17078 / 2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение - 111 състав.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № [ЕГН] / 08. 02. 2024 г., издадено от ЗА началник на 05 РУ - СДВР, с което на Д. П. Щ., е наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи, за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

ОСЪЖДА Д. П. Щ., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 (седемдесет) евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.